

«Τώρα σαλπάρω με σπιρτόξυλα»!

Πρώην ναυτικός με μεράκι και υπομονή κατασκευάζει μινιατούρες ιστιοφόρων

Μόνο με σπιρτόξυλα και κόλλα, ο κ. Γιάννης Μητρόπουλος κατασκευάζει μινιατούρες ιστιοφόρων και επαύλεων. Ξεκίνησε το 1984 για να γεμίσει τον ελεύθερο χρόνο του και τώρα πια δεν μπορεί να θυμηθεί πόσα έχει φτιάξει. Πάντως όλα έγιναν με υπομονή και μεράκι, όπως διαβεβαιώνει. Στο πλοίο που φτιάχνει σήμερα έχει ήδη χρησιμοποιήσει 19.680 σπέρτα και όπως λέει, θα χρειαστεί αρκετά ακόμη.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Καρολίνα Παπακώστα

«**Τ**α απογεύματα μετά τη δουλειά, μου αρέσει να κάθομαι σπíti. Έτσι τυχαία μου ήρθε μια μέρα η ιδέα να φτιάξω κάτι με σπέρτα για να περάσω ευχάριστα την ώρα μου», λέει στα «ΝΕΑ» ο 65χρονος δημόσιος υπάλληλος από τη Ρόδο. Οι αγαπημένες του κατασκευές είναι τα ιστιοφόρα. «Κάποτε ήμουν ναυτικός και μέχρι και τώρα αγαπώ και σέβομαι τη θάλασσα. Το πρώτο πράγμα που δημιούργησα, ήταν ένα ιστιο-

«ΜΕ ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΙ»

Όχι μόνο με ξεκουράζει από το στρες, αλλά μου τονώνει και το ηθικό το να κάνω κατασκευές από σπιρτόξυλα

φόρο, μιας και παλιά σε ένα ταξίδι στον Ατλαντικό είχα δει ένα και μου είχε κάνει τρομερή εντύπωση», λέει.

Αν και οι κατασκευές δεν είναι ένα πρωτότυπο χόμπι και έχουν πολλούς φανατικούς, αυτό που κάνει τον κ. Μητρόπουλο να ξεχωρίζει, πέρα από τα υλικά που επιλέγει, είναι ότι δεν χρησιμοποιεί προσχέδια. Αντίθετα, δουλεύει με φωτογραφίες που βρίσκει σε περιοδικά και το Διαδίκτυο. «Απλώς υπάρχει στο μυαλό μου η εικόνα όλης της κατασκευής. Αρχίζω από το μπδέν κόβοντας από το κάθε σπέρτο το μέρος της φλόγας. Αρχίζω από την καρίνα του πλοίου, τοποθετώντας το ένα σπιρτόξυλο πάνω στο άλλο και συνεχίζω προς τα πάνω τελειοποιώντας το. Τα τελευταία που τοποθετώ είναι τα κατάρτια και τα πανιά. Με ανάλογη λογική κινούμαι και στα σπίτια». Επιπλέον δεν χρησιμοποιεί καλούπια ούτε εσωτερικά στηρίγματα. Όσο για τα σπιρτόξυλα που χρειάζεται; Ποικίλλουν ανάλογα με το είδος της κατασκευής. Για κάποιες χρειάστηκαν γύρω στα 7.000 ενώ για άλλες μέχρι και 20.000, όταν ένα κουτί με σπέρτα έχει μέσα συνήθως 20 τεμάχια. Στην αρχή χρησιμοποιούσε ολόκληρα τα σπέρτα, στη συνέχεια όμως εγκατέλειψε τις καμένες άκρες τους επειδή όπως δηλώνει, «στο σύνολο και στο μάτι δεν με ικανοποιούσε το αισθητικό αποτέλεσμα».

Μοναδικά κομμάτια

Το χόμπι που επέλεξε, απαιτεί μεγάλη υ-

■ «**Κάποτε ήμουν ναυτικός και το πρώτο πράγμα που δημιούργησα ήταν ένα ιστιοφόρο**», λέει ο κ. Γιάννης Μητρόπουλος, ο οποίος κατασκευάζει μινιατούρες ιστιοφόρων και επαύλεων, χρησιμοποιώντας σπιρτόξυλα

πομονή αφού «το σπέρτο πάει μόνο του στη θέση που θέλει. Πολλές φορές μάλιστα, άλλο έχω στο μυαλό μου να φτιάξω και άλλο βγαίνει στο τέλος. Είναι όντως μοναδικά τα κομμάτια», σημειώνει. Για να ολοκληρώσει το κάθε έργο του χρειάζεται αρκετούς μήνες. Ωστόσο, ο χρόνος που αφιερώνει καθημερινά

σε αυτό τον ηρεμεί και όπως χαρακτηριστικά λέει, «όταν βρίσκομαι στο σαλόνι μου και ασχολούμαι με τα σπέρτα μου πολλές φορές νιώθω πως ταξιδεύω μεσοπέλαγα. Όχι μόνο με ξεκουράζει από το στρες της δουλειάς, αλλά μου τονώνει και το ηθικό». Οι δημιουργίες του κ. Μητρόπουλου εκτίθενται στη βιβλιοθήκη

του σαλονιού του. Αυτό βέβαια τον περιορίζει λίγο στα αντικείμενα που επιλέγει, τις διαστάσεις των κατασκευών του αλλά και στον αριθμό. «Έχω σκεφτεί να φτιάξω κτίρια ή αξιοθέατα, όπως ο Πύργος του Άιφελ. Όμως ο χώρος στο σπíti είναι μικρός κι έτσι τα έχω αφήσει για την ώρα».

[Γ Ν Ω Μ Η]

Πώς να μην κλείσει το Αρεταίειο

Νοσοκομεία όπως το Αρεταίειο, αλλά και το γειτονικό του Αιγινήτειο, έγιναν με γενναία δωρεά καθηγητών τον 19ο αιώνα και για τότε ήταν πρωτοποριακά. Σήμερα, εκατόν τόσα χρόνια μετά, δεν είναι μόνον οι υποδο-

Του Αθανάσιου Α. Γιαννόπουλου

μές τους ξεπερασμένες, αντι-οικονομικές και δυσλειτουργικές. Έχουν γίνει τόσες πολλές και τόσο πρόσφατες κτιριολογικές παρεμβάσεις γύρω τους, που τα έχουν καταστήσει αγνώριστα χωρίς ουσιαστικά να τα αναβαθμίσουν λειτουργικά. Παράλληλα, είναι ξεπερασμένο και ολόκληρο το θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας τους. Και τα δύο αυτά στοιχεία εί-

ναι απαγορευτικά για την παραπέρα λειτουργία τους σήμερα με οποιοδήποτε κριτήριο ορθολογισμού. Και εξηγούμαι:

1. Τα νοσοκομεία αυτά σήμερα είναι αδύνατο να λειτουργήσουν αυτόνομα. Ο λόγος: δεν διαθέτουν βασικές ειδικότητες απαραίτητες για ένα νοσοκομείο καθημερινής λειτουργίας. Στερούνται π.χ. και τα δύο παθολογικών κλινικών. Όποιος γνωρίζει τι θα πει ιατρική, ξέρει ότι η ραχοκοκαλιά της είναι η ειδικότητα της παθολογίας.
3. Ο «αμιγής» χειρουργικός χαρακτήρας (βλέπε σημερινό Αρεταίειο) καθιστά ανέφικτη την ετοιμότητα ενός νοσοκομείου σε καθήκοντα νοσοκομείου γενικής εφημερίας.
4. Ο αποκλεισμός του Αρεταίειου από τη γενική

εφημερία, ίσως φαντάζει ότι ευνοεί το νοσοκομείο εκείνο. Αντίθετα όμως, το βλάπτει και μάλιστα πολλαπλά. Το βγάζει από τη φόρμα του. Βγάζει τους γιατρούς του από τη φόρμα τους. Δεν επιτρέπει στους γιατρούς, παλαιούς και νέους, να ασκηθούν για να μάθουν και να μαθαίνουν διαρκώς τη δουλειά τους.

5. Έρχομαι λίγο στα κακά οικονομικά του νοσοκομείου. Βεβαίως, ο εξοπλισμός του θέλει διαρκή ανανέωση-συντήρηση και είναι πανάκριβος. Βεβαίως τα Ταμεία δεν πληρώνουν νοσήλια – ενώ οφείλουν να πληρώνουν και το Δημόσιο αναθέτει στο Αρεταίειο τη διανομή φαρμάκων των απόρων δωρεάν, αλλά εν συνεχεία ούτε αυτό πληρώνει.

Θα μου πείτε βέβαια και δικαιολογημένα: τότε, τι έκανες όσον καιρό ήσουν εσύ υπεύθυνος υπηρετηγός Υγείας; Τουλάχιστον εσύ ήξερες όσα τυχόν άλλοι θα ισχυρισθούν ότι δεν τα ξέρουν εκεί κάτω στο υπουργείο Υγείας ή στο υπουργείο Παιδείας.

Απαντώ ότι όποιος ξέρει «από μέσα» τα πράγματα μπορεί να απαντήσει ότι δοκίμασα να γίνει κάποτε αυτό που δεν έχει γίνει τόσα χρόνια τώρα: η λειτουργική ενοποίηση του «Ενωμένου Νοσοκομείου Ιλισίων». Και φοβάμαι, πρέπει να ομολογήσω, ότι δεν το κατάφερα. Το γιατί και εξαιτίας ποίων το αφήνω για μια άλλη φορά.

Ο Αθανάσιος Α. Γιαννόπουλος είναι αναπληρωτής καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών, χειρουργός, τ. υφυπουργός Υγείας Κοινωνικής Αλληλεγγύης και βουλευτής Φθιώτιδας Ν.Δ.